

Alfred Jensen: Jeg skal ikke begynde at fremsætte mit partis økonomiske synspunkter. Det er ikke nødvendigt i dag, hvor vort partis formand, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, allerede har redegjort for vor opfattelse af situationen. Han har i denne redegørelse også afvist de foranstaltninger, der her foreslås, herunder de tre lovforslag, der nu er til særbehandling. Han har fremhævet, at vi har den opfattelse, at det er andre foranstaltninger, der skal til for at klare de vanskeligheder, som vort land og folk står over for. Jeg tror, at den opfattelse deles i vide kredse her i landet og er baggrunden for den utilfredshed, det politiske røre, der har været i de seneste dage. Derfor tror jeg heller ikke, at ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Peter Nielsen har ret, når han siger, at forbrugerne vil se med forståelse på disse forhøjelser. Jeg tror tværtimod, at forbrugerne ikke vil se med forståelse på dem.

Jeg er enig i, at det er ret uheldigt, at man den ene gang efter den anden søger at ramme bestemte erhverv, enten det nu er gennem rentepolitikken eller gennem afgifter. Vi har før set, hvordan forhøjede afgifter på tobaksvarer har medført arbejdsløshed i cigarmagerfaget. Man må håbe, at det ikke går så galt denne gang; men det er klart, at disse fag vil blive ramt som følge af de forhøjelser, der her foreslås.

Når jeg tager ordet her, er det ikke for at gennemgå lovforslagene i enkeltheder eller for at redegøre for vor stilling, men for at fremsætte nogle supplerende bemærkninger til de udtalelser, det ærede medlem hr. Aksel Larsen allerede har fremsat angående særpristallet.

Dette særpristal er ikke blevet modtaget og kan ikke blive modtaget med nogen særlig glæde, og jeg vil tro, at det for mange kommer som en stor overraskelse, at man skal stilles over for noget sådant. I den sidste del af valgkampen blev det fra storebror i regeringsfløjen slået fast, at det var de store indtægter, der nu skulle holde for, og det kunne kun forstås på den måde, at almindelige arbejderindtægter ikke skulle rammes efter valget.

I denne forbindelse må man også tænke på den diskussion, vi har haft her i folketinget om sparebeviserne. Det var foreslået, at ordningen med sparebeviserne skulle for-

længes. Som bekendt blev forslaget taget ud af udskrivningsloven mod finansministerens ønske; han sagde, at han var meget utilbøjelig til at være med til at forringe arbejderens overenskomstmæssige forhold midt i overenskomstperioden. På denne baggrund er det vel ikke underligt, at man ikke havde ventet, at der netop ville blive sat ind her med et særpristal og med foranstaltninger, som betyder, at sparebeviserne bortfalder.

Jeg ved meget vel, at der er kredse, der tillægger disse sparebeviser ringe værdi, faktisk vurderer dem til lig nul, men der må vel have været nogen mening i det, når den højtærede finansminister ikke ville give slip på sparebeviserne. Der må vel være nogen, der lægger vægt på, at der bliver givet en erstatning for den forbrugsbegrænsning, der blev gennemført som følge af de foranstaltninger, der blev lovgivet om for et par år siden. Men når man vurderer sparebeviserne, må man imidlertid gøre sig klart, at der til denne ordning var knyttet en tilskudsordning, som gik ud på, at de, der havde skattepligtige indkomster på under 4 000 kr., fik udbetalt et beløb på 40 kr. for forsørgere og 20 kr. for ikke-forsørgere. Vi så, at sparebevisforslaget blev udtaget af udskrivningsloven, og dermed var det faktisk fastslået, at de forhøjelser af prisniveauet, som disse afgifter medførte, skulle indregnes i pristallet og være med til at bestemme, hvor stor en dyrtidsregulering ikke alene arbejdere og tjenestemænd, men også folkepensionister skulle have. Det, vi nu står over for, er i virkeligheden ikke alene, at sparebeviserne afskaffes, men også at de mange folkepensionister — og det er en temmelig stor gruppe — og personer, der indtægtsmæssigt er ligestillet med dem, ikke får udbetalt de 40 og 20 kr., som var hjemlet ved denne ordning. Det må man tage i betragtning, når der er utilfredshed med det, der her foreslås.

Når nu sparebeviserne opgives — og der er nogle, der græder med tørre tårer derover — skal man ikke se bort fra, at der herudover lægges yderligere udgifter på forbrugerne, som heller ikke indgår i det lønregulerende pristal; de er som bekendt anslået til 1½ point, og det vil sige, at alle, der får deres indtægter reguleret i henhold til statistisk departements pristal, kommer til at undvære en portion dyrtidstillæg. Når